

ligt, som man jo hører, at man der behandler disse Folk som Hædersgæster, og at de have det godt; men det er dog en temmelig demoraliserende Maade at forsjørge fattige paa, og det maa jo ogsaa være dem selv meget ubehageligt saaledes at stifte Opholdssted, skønt de maaste overalt behandles godt. Men derfor synes jeg naturligvis ikke, at det Princip er i sin Orden, og at det bør vedblive til evige Tider, men at denne Forsjorgelsesmaade maa betragtes som noget, der kan gaa, saa længe man ikke har noget bedre.

Hvad angaar Indretning af Forsjorgelsesanstalter paa Færøerne, haaber jeg ikke, at der skal blive Spørgsmaal om, at Staten skal understøtte Færøerne i saa Henseende, da det, som det ærede Medlem bemærkede, ikke er befalet, at der skal oprettes saadanne, men kun, at naar de selv vil, det saa vil være naturligt, at vi ved samme Lejlighed undersøge, om de have Evne dertil. Skulde der blive Spørgsmaal om Understøttelse fra Danmark i saa Henseende, vil den jo kun gives paa Finansloven med Rigsdagens Samtykke ligesom Understøttelsen til Skolevæsenet deroppe, saa nogen egentlig Fare tror jeg ikke, der kan være i den Henseende. Jeg tror, at der maaste ikke er ret mange, som tænkte sig Muligheden af, at man i en nær Fremtid skulde indrette saadanne Forsjorgelsesanstalter deroppe; men da Love jo skrives for længere Tid — og især saadanne vidtløftige Love som denne — saa synes jeg ikke, det er unaturligt at optage en Bestemmelse for denne Mulighed, at man forankredes til at oprette en lille Forsjorgelsesanstalt deroppe.

Olsen: Jeg kan ikke nægte, at det forundrede mig lidt at høre det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) fremkomme med en Udtalelse om, at han var bange for, at man hderligere skulde komme til at give Statstilskud til Færøerne til Fattigvæsenet, da man i Norge gav et temmeligt stort Tilskud til Færøerne til Skolevæsenet. Jeg skal gøre opmærksom paa, at det, at der bliver aflagt særligt Regnskab for Færøerne, kommer af, at Færøerne ligge saaledes for sig selv, at de enkelte ikke kunne komme til Statskassen og hævde eller indbetale deres Peng. Men ellers kan der ikke ske nogen Separation mellem Færøerne og andre Dele af Riget; de ere et Amt som andre Amter, at de komme til at staa for sig selv paa Papiret, er en Tilfældighed, fordi Færøerne som bemærket ligge saa langt fra Kongeriget. —

Med Hensyn til det samme ærede Medlems Bemærkning om de frivillige Gaver til Amtsfattigkassen skal jeg oplyse, at det hænder, at Parterne i en Sag kunne blive enige om at forlige Sagen paa den Betingelse, at der gives en Gave til Amtsfattigkassen (Th. Nielsen: Ja til den fri Fattigkasse!). Man kan dog ikke nægte de vedkommende Parter Ret til at blive enige om, at Gaven skal gaa til Amtsfattigkassen. I Loven om det frivillige Fattigvæsen af 9de Februar 1887 har man optaget en Del af de Gaver, som tidligere tilfaldt Amtsfattigkassen som Indtægt. De som indgaa Egtteskab ifølge Nielsens Breve skulle give en frivillig Gave til Fattigvæsenet og ved Tiltrædelse af Statsfæstegods skal der gives en frivillig Gave. — Med Hensyn til Digtaler er det ogsaa ved Fattigloven befalet, at der skal betales noget til Fattigvæsenet, foruden at det selvfølgelig betales noget til Præsten. Det gøres den Dag i Dag, og Præsten skal minde de vedkommende om at give denne Gave.

Hvad Tilsynet med Fattigvæsenet angaar, er det simpelthen medtaget i dette Lovforslag af den Grund, at vi ikke have nogen Fattig- eller Forsjorgelsesanstalt deroppe. Man har ment, saaledes som det ærede Medlem for 3dje Kreds (Nump) berørte, at hvis man havde nogen Tvivl om, at Fattiglemmerne da ikke havde det saa godt, som man kunde ønske det, kunde der udnævnes nogle Mænd eller Kvinder til at have Tilsyn med dem og give Kommuneformandskabet Underretning om Resultatet af dette Tilsyn. — Hvad det angaar, der for øvrigt er fremkommet fra det ærede Medlem for 11te Kreds om Fattigvæsenets Kostbarhed for Færøernes Vedkommende, skal jeg udtale, at jeg ikke haaber, at man vil indlade sig paa at bygge Anstalter eller Fattighuse deroppe, før man kan se Udvej til at saa Udgifterne dækkede fra Færøerne selv. Som jeg bemærkede før: Tanken har været oppe, men den er opgivet igen, fordi Udgifterne vare saa uforholdsmæssig store, at Kommunerne ikke vare i Stand til at bære dem, og hvis vi — hvad jeg ikke antager — skulde blive tvungne af Regeringen eller Rigsdagen til at oprette saadanne Anstalter, og Færøerne ikke kunde betale dem, saa er det jo en Selvfølge, kan jeg næsten sige, at man maa bede om Hjælp fra Statskassen til Udgifternes Afholdelse.

Da ikke flere ønskede Ordet, sluttedes Forhandlingen.